

“EL PIANO; UN INSTRUMENT DE CINE!”

Núria de Canals Jiménez

Al 1895 els germans Lumière patenten el Cinematògraf i neix “l’espectacle més gran del Món”: el Cinema. Des d’aquest moment, les possibilitats expressives i d’entreteniment d’aquest nou mitjà no han fet més que créixer de manera exponencial. El cine sonor, el color, el Cinemascope, els actuals efectes especials 3D i pantalles de chroma... Tots els mitjans al nostre abast s’han fet servir per enriquir i millorar l’experiència cinematogràfica. I, des de gairebé els mateixos orígens del Cine s’ha comptat amb el piano, tant a dins com a fora de la pantalla, com a element estètic i com a vehicle de connexió amb el públic.

La relació entre el Cinema i l’instrument és tant estreta que molts directors com Francis Ford Coppola o Tim Burton, en són autèntics virtuoses. El piano ha sigut la veu dels actors quan encara no existia el cinema sonor. Ha aparegut en pantalla com a element narratiu, però també simbòlic. El piano ens ha regalat grans bandes sonores, mítiques podriem dir, com les de “Casablanca” o “The Piano”. Però també ha estat un viatge d’anada i de tornada, ja que compositors del calibre de Rachmaninov o Leroy Anderson han fet servir el llenguatge narratiu cinematogràfic en les seves grans obres.

En la xerrada “el Piano, un instrument de Cine!” repassarem a fons aquesta relació, des de les primeres projeccions fins al cinema més actual, i intentarem aprofundir-hi des de tots els angles possibles.